Enderrock | Míriam Cano | Actualitzat el 12/03/2018 a les 14:00

La sala Stroika ens representa

La sala de Manresa ha vist créixer molts dels grups de l'escena musical catalana i s'ha consolidat com un dels espais de referència de la música en viu

Dani Castellano a la sala Stroika de Manresa | Juan Miguel Morales

Una tenda de campanya enmig d'una esplanada. Una colla de gent que es desperta amb crits de "*Que no, que no, que no nos representan*" i "L*o llaman democracia y no lo es*". Som pels volts del 15-M, però no som a la plaça de Catalunya de Barcelona, sinó en un terraplè davant la sala Stroika, on acaben de tocar **At Versaris**. Els que acampen, tot i que puguin ser propers a les consignes amb què els acaben de trencar el son, ho han fet sobretot per una qüestió logística: no podien tornar a casa amb cotxe després del concert i han decidit fer nit a Manresa. Dani Castellano, del segell Propaganda pel Fet! i un dels responsables de la sala, explica divertit que l'acampada improvisada va acabar amb una nit de farra entre fans i grup. I l'endemà, tots a la mani, a cridar que no era un crisi, era una estafa.

Els darrers anys la sala Stroika ha vist créixer grups com **Ebri Knight**, **Lágrimas de Sangre** o **Aspencat**. També els autòctons **Gossos**, que tenen el rècord de concerts a la sala, seguits d'**Oques Grasses**. La programació de la Stroika ha evolucionat amb la transformació i l'evolució de l'escena musical. Diu Castellano que un dels moments més emotius que s'hi han viscut va ser precisament el concert del cinquè aniversari en què, acompanyats d'una *backing band*, van desfilar per l'escenari des de Juanra de **Kop** fins a Toni Sánchez ?Panxo' de **Zoo**, en un concert que va acabar sent una festa de les grans.

Els de la sala Stroika són bona gent i els agrada la música, sens dubte. Més enllà de programar impulsen projectes com Cases de la Música, per potenciar la música en viu a Catalunya; el Centre de Creació Musical de Manresa, una escola sonora revolucionària, o Stroika Lab, un estudi

de gravació que vol ser, sobretot, un camp de proves.

Quan Dani Castellano recorda els grups que hi han tocat parla, entre línies, d'amistat i bons moments, abans i després dels concerts. D'un d'aquells llocs on tothom se sent com a casa. Fins i tot quan hi ha de dormir a fora, en una tenda al ras en la nit freda de la Catalunya Central.